

directe.cat

PUBLICITAT

[Portada](#) > [Columnistes](#) > [Francesc Viadel](#)

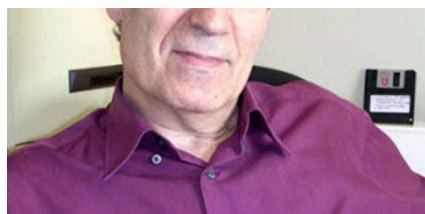
Josep Gifreu i el català a l'espai de comunicació

Diumenge, 28 de desembre de 2014 12:00h

FRANCESC VIADEL

Cultura, pensament i periodisme

Segueix-nos a Facebook:

A 19 309 personas les gusta esto. [Registrate](#) para ver qué les gusta a tus amigos.

Cap autor ha defensat amb més insistència al llarg d'aquests darrers anys la necessitat d'un espai comunicatiu en català com Josep Gifreu, periodista, catedràtic de Teoria de la Comunicació, molt conegut també pels seus estudis al voltant de la normalització lingüística o de la cultura catalana. L'investigador acaba de publicar, *"El català a l'espai de comunicació. El procés de normalització de la llengua als mèdia (1976-2013)"* (Ed. UAB/UJI/Universitat Pompeu Fabra/PUV). La seua tesi és molt elemental i no per això menys contundent: sense un espai de comunicació propi, políticament reconegut i socialment institucional, la plena normalització del català no serà possible. Val a dir, que el seu discurs irromp de ple en un context d'una dificultat extraordinària per a qualsevol temptativa en l'àmbit de la comunicació. Els mitjans tanquen, fins i tot els públics com RTVV, víctima del saqueig i la ineptitud política. D'altres, deixen de distribuir-se en la totalitat del seu mercat lingüístic a causa de la crisi com ha passat en el cas d'*El Punt/Avui* o amb la inacabada implantació de l'Ara. Un gran nombre migren forçosament a la xarxa o bé s'inventen en aquest espai d'una profunditat abissal. Altrament, i per desgràcia, els mitjans *catalunyesos*, justament els que compten amb més recursos, projecció i possibilitats per liderar la consolidació d'un ecosistema comunicatiu en català, opten per una regionalització ben sovint escandalosa i, per què no dir-ho, suïcida. Es tracta d'una opció que ensopega de front amb l'aposta de Gifreu per la *Catalanofonia* o el què és el mateix, per un ecosistema de comunicació català que ha trobat en el ciberespai, i això malgrat la incertesa a què apuntaven, un baló d'oxigen.

L'estudi de Gifreu fa un balanç positiu de l'evolució d'aquest espai des de la Transició ençà que, en cap cas, es deixa dur per l'entusiasme. Ni les llibertats democràtiques, ni l'explosió de l'era digital, han estat suficients per a la consolidació d'aquest àmbit sense el qual el català està condemnat a una existència segurament tan precària com fragmentària. L'aparició de nous mitjans digitals com *La Veu del País Valencià*, Directe!, Núvol, Racó Català, Nació Digital, Ràdio Terra, LaClau a la Catalunya Nord o tantíssims d'altres, no serà suficient per si sola doncs, per a vèncer les enormes dificultats a què es veu abocat el nostre espai comunicatiu. Les resistències d'un Estat bel·ligerant o la dependència de les audiències d'uns mitjans tradicionals immersos, amenaçats per una policrisi, són només alguns dels greus problemes.

Altrament, Gifreu posa en relleu la desigualtat existent en els territoris de parla catalana en el procés de recuperació del català com a llengua normalitzada de les comunicacions i de la cultura de masses. Una recuperació, cal recordar, greument amenaçada al País Valencià, les Balears, la Catalunya Nord i la Franja d'Aragó per les polítiques lingüicides practicades pel PP des de fa dècades i accelerades des de l'inici del conegut com a procés sobiranista de Catalunya en el marc d'una clara estratègia de caràcter reactiu, repressiu. Així mateix, observa una fractura creixent en el procés de normalització del català en els mitjans i serveis de comunicació tradicionals entre els diversos territoris històrics, especialment entre Catalunya i el País Valencià, on aquesta relació s'ha criminalitzat políticament des de les acaballes de la dictadura franquista.

Malgrat tot, Gifreu, confia una hipotètica recomposició d'un espai de comunicació en català lliure de les fronteres administratives imposades per Espanya i França, en el ciberespai i, sobretot, en l'activisme civil en els diferents fronts i usos lingüístics a Internet. Una observació cal dir que compartida amb sociolingüistes de la solvència de Josep Conill per a qui la superació de l'estat agònic en què comença a trobar-se la llengua catalana al País Valencià només pot passar per aquest activisme civil. Un activisme, però, que com observa Gifreu, no traurà cap sense el suport d'uns governs capaços d'articular unes polítiques públiques decidides. "La prioritat de les polítiques públiques de governs i administracions de l'espai català hauria d'orientar-se", assegura Gifreu, "d'una banda, a garantir el

reforçament dels nuclis del sector públic de dedicats a la promoció i producció de continguts multimèdia en català en tots els gèneres i formats propis d'un servei públic de qualitat i, de l'altra, a assegurar una doble coordinació d'accions: entre el sector públic i el sector privat i entre els nuclis mediàtics del sector públic de cada un dels diversos Països Catalans”.

Com ja va sentenciar Joan Fuster l'allunyat 1980 al seu conegut text *Per una cultura catalana majoritària* reeditat per Tres i Quatre amb el títol d'*Ara o mai*, als Països Catalans l'idioma comú continua trobant-se geogràficament perplex i indefinit. Si el català no ha de “morir”, afirmava Fuster, caldrà instaurar-lo plenament en els mitjans de comunicació, urgentment, superant –encara, hui- qualsevol resistència autonomista. El temps dirà.

Francesc Viadel

Francesc Viadel

Subscriu-te al nostre **butlletí** per rebre les últimes novetats al teu correu.

Comenta els continguts de Diari La Veu des de les xarxes socials: ☐ ☐ ☐

PUBLICITAT

NOTÍCIES MÉS LLEGIDES

Oltra: "Si no es retracta, no cal España 2000 en aquest país, perquè ja tenim la senyora Ortiz"

Xavi Castillo: el 155, el número de moda, i l'explosió del "facherío"